

Finantsloven. Heri ligger altsaa en Udtalelse af, at Landsthinget paa dette Omraade har opgivet sin gamle Modstand mod Folkethinget og er gaaet ind paa Folkethingets Betragtningmaade i saa Henseende, men saa tilføies der, at „under en Konference med Conseilspræsidenten har denne udtalt, at Regjeringen, hvis et Forslag herom blev stillet, maatte anse sig opfordret til at fraraade det, og det forekommer os da klart, at det vilde være en forfeilet Fremgangsmaade af Landsthinget, om det for at forskaffe Embedsmændene det Tillæg, vi antage Thinget vil anse som nødvendigt, vilde, efter at have set, at Regjeringen forfølger det samme Maal, medens det endnu henstaar uafgjort, hvortil Regjeringens Skridt vilde føre, paa egen Haand og uden at kunne vente nogen Støtte fra Regjeringen betræde en Vej.“ osv. Altsaa der er utvetydig udtalt fra Landsthingets Side, at det er den nuværende høitærede Conseilspræsident, det skyldes, at man har taget den Sag ud af Finantsloven, og ligeledes, at det er sket i Tillid til, at det vil lykkes ham alligevel at staae Sagen igjennem paa anden Maade. Jeg har ikke i Sinde at reise Disput om Ordet „tvunget“ eller „ikke tvunget“, thi saaledes som det faktisk her ligger for, tror jeg det fuldt ud bekræftes ved den Maade, hvorpaa jeg har fremstillet Sagen. Hvilken Tvang der er anvendt i Landsthinget, kan jeg ikke vide. Jeg veed ikke, hvorledes Partidisciplinen er mellem den ærede Conseilspræsident og hans Meningsfæller her og der, det kommer ikke mig ved; men hvad der staar fast, er, at det er i Genhold til den ærede Ministers Modstand, at denne Sag er gaaet ud af Finantsloven, og at sølgelig dens Vedtagelse paa en særlig Lov betyder en Seir for den Anskuelse, som for nogle Aar tilbage gjorde sig gjældende imod Folkethinget, men som da maatte ligge under. Jeg tror desuden, at jeg allerede ved 2den Behandling har oplyst dette ved Citater, saa jeg behøver ikke at komme ind paa det nu; jeg har kun nævnt det nu, fordi der fra den ærede Ministers Side fremkom en Udtalelse, der kunde opfattes, som om han havde glemt, hvad der var foregaaet i Landsthinget. Jeg har derfor troet det nødvendigt at maatte hævde, at det, at det ikke staar paa Finantsloven, skyldes den ærede Conseilspræsidents Modstand.

Finantsministeren: (Estrup). Det kunde være ret interessant at erfare, hvorledes det ærede Medlem vil forlige den af ham fremførte Doktrin, at jeg som Finantsminister skulde forsøge Gjenneførelsen af det, jeg som Landsthingsmand utvivlsomt i sin Tid for 6 Aar siden har stemt for, med, at jeg som Finantsminister 4 Aar efter hinanden har foreslaaet Dyrtidstillæg paa selve Finantsloven. Det vilde være

interessant at høre, hvorledes det ærede Medlem vil klare det. Sige saa forundret har jeg været over at høre fra den Side Noget, der lød for mig som en Behreidelse for, at jeg havde fraraadet at sende Finantsloven tilbage til Folkethinget med et Tillæg fra Landsthingets Side; jeg tror i alt Fald, at det er første Gang, at der i denne Sal har lydt en Befragelse i den Retning.

Th. Nielsen: Det er kun et Par Bemærkninger, jeg skal gjøre til det ærede Medlem for Golbat Amts 3die Valgkreds (Lauher); jeg skal ikke inblade mig i nogen dyb Forhandling med ham og haaber heller ikke for Fremtiden at komme til at gjøre det. Det ærede Medlem vilde mene, at jeg havde fraveget den principale Stilling, jeg indtog ved 2den Behandling. Jeg skal sige til det ærede Medlem, at han har maasse ikke hørt, hvad ellers vist hans ærede Meningsfæller have hørt, at jeg erklærede — og mange Andre opfattede Sagen paa samme Maade, saavidt jeg forstod — at, naar man dengang stemte for de 2,000 Kr., stemte man ogsaa for dem som endelig Lov. Jeg ser imidlertid af Forhandlingen, at det ærede Medlem har sagt, at, hvorledes Loven end blev, vilde han stemme imod den. Da jeg nu ikke var tilstede ved 2den Behandling, altsaa ikke dengang kunde udtale min Mening her, vil man finde det ganske naturligt, — thi jeg ønsker ikke at stikke min Mening under Stol — at jeg nu siger, hvad jeg dengang ikke kunde faae Leilighed til at sige, idet jeg med Nødvendighed var fraværende. Det var den ene Bemærkning. — Den anden er, at det ærede Medlem maa erindre, at siden 2den Behandling er der gaaet adskillige Dage, og Nøgtdagen har vedtaget en Lødbønningslov, som naturligvis giver et Fingerpeg om, i hvilken Retning man vilde gaa, og da jeg har erklæret mig for Lødbloven, vil han forstaa; at jeg ogsaa af den Grund maa stemme her, som jeg gjør. Det ærede Medlem stemte mod Lødbloven, og hans Stilling er altsaa en anden end min.

Golstein-Ledreborg: At den ærede Minister forfølger de politiske Idealer og Theorier, han har hyllet som Landsthingsmand, behreider jeg ham ikke, men finder det ganske naturligt. At han en Tid har været nødt til at lade dem ligge eller falde, finder jeg ligesaa naturligt. Det var, dengang Folkethinget overhovedet havde Billie og Evne og Enighed til at holde paa sine egne Meninger, og at den ærede Minister under saadanne Forhold lader en Sag falde, have vi set Bevis for ved Forsvarsagen. Men at den ærede Minister tager sine Theorier op igjen, naar Folkethinget er kommet saa vidt, at det hverken har Evne, Enighed eller Billie ligesaa tidt til at have